

Hamupipőke

Árva kislány vót. Meghalt az édesanyja, az apja megházasodott. Annak is vót egy lánya. Hát ő szegény, mindég csak ott vót a helye neki a hamunál, a tűzhelynél csak ott vót a helye, a mostohája igen rosszul bánt vele. Hát má' mikor nagyocskább vót, vót olyan tizenegy éves körül, aszongya a mostohája, hogy:

– Menj valahova a háztól – azt mondja – szolgálni! Nem fog itt – azt mondja – leskelődeni! Hát én fogom őt kosztolni? Én adjak neki enni?

Hát szegény ember mit tudott csinálni, szót fogadott az asszonynak, elvitte a gyereket az erdőbe. Messze. Hát úgy egy patakcsa szélin megállt, gondolkozott az ember. Hát csak itt hagyom őtet, minek vigyem haza. Hát szegény árva gyereket, mer' ő mindig csak ott ült az izénél, a spárhét előtt, szóval a tűzhely előtt – hát azé' mondták neki, hogy Hamupipőke, mer' csak a hamuba' melegítkezett szegény gyerek.

No, elég abból annyi, hogy elvitte őt az apja be az erdőbe, hát megállt, hogy valami helyecskét mégiscsak csinál a gyereknek. Kezdt ottan kopácsolni az erdőbe. Egy igen öreg asszony ott megjelent neki:

– Mit kopácsolsz itt – azt mondja -, mit keresel te itten? – azt mondja. – Itt nem jár, csak a madár.

– Hát – azt mondja – ezt a gyereket hoztam, hát mégis csinállok itt neki valami helyet.

– No, ha elhoztad, akkor nem viszed már te őtet innen sehova! Mer' én csak magam vagyok, hát elfér itt velem.

Úgy a kisjánka ott maradt, az árvácska Hamupipőke. De szorgalmas vót. Az öregasszonynak szót fogadott, segített neki mindég, amit kellett, szót fogadott. Hát mi történt... de az öregasszony boszorkány vót. Hát egyszer ment az apja, hogy má' mégis megnézi, hogy hol van az a gyerek, má' annyi időtől, ment, hát bizony az ő jányán gyönyörűszép ruhácska vót, a jánkán, és vót neki ezüstcipő. Ezüsből vót a cipője a boszorkányasszonyná'. Megszerette őt a boszorkányasszony, mer' mivel hogy szófogadó gyerek vót. Hát ahogy mentek haza, hogy má' elviszi őt haza megmutatni, hát egy fél zsák aranyat adott a boszorkányasszony a gyereknek.

– No, fiam – azt mondja –, ha fogytán lesz a pénzed, majd gyere el vissza! Jól nézd meg az útat, hogy merre mész! Ha nem is fog apád veled gyönnyi, gyere vissza hozzám, foglak várni!

Na jó, hát mikor mentek haza, hát ugatott a nagy kutya otthon, ugat a nagy kutya. Hát ugatott, hogy: előtte is csörgő arany, utána is csörgő arany. A vénasszony meg fogta a söprűt, a mostoha, püff-paff a kutyát. – Há’, előtte is döglött csontok, utána is döglött csontok! – azt mondja.

Hát mikor hazament, hát bizony...

– Héj, hát ha ez – azt mondja – annyit tudott keresni, vidd el eztet! Hátha ez is fog.

Ugye elvitte azt a jányt is. Ez otthon maradt, a Hamupipőke. De ő otthon is csak a hamu körül vót, mer’ másutt nem adott neki a mostoha helyet. Az aranyat elvette tőle, de helyet nem adtak neki, csak az izénél. Hát ő ott ült. De a lábán vót az az ezüstcipőcske, meg a szép ruhába vót, ott ült.

Hát kérem szépen, azt a jányát vissza elvitte oda. No, ott vót a jány. De bizony az lusta bitang vót, annak nem adott semmit az öregasszony. Csak mikor mentek hazafelé, a kutya ugatott:

– Előtte is zörgő csontok, utána is zörgő csontok!

Hój, az asszony a kutyát: püff-paff! Hát azt mondja:

– Nem tudod azt kiabáni – azt mondja -, hogy arany? – Azt mondja: – Csak csontokat kiabász?

No, itt valahogy a király valamit hallott a Hamupipőkéről; hogy ő rendezett egy bált, de oda minden, az egész országból a lányok, tíz esztendőös korától ötven éves koraig oda vótak hívatva. Muszaj vót megjelenni. Nohát el is vitte a jányát, kiötöztette a jányát, Hamupipőke meg csak úgy ment el oda, mind máskor. De a király kereste azt, hogy honnan lett az arany, honnan származott az arany. Hát itt ez nem vitt aranyat, hát itten nem vót annak aranya, hanem ezé’ vót az arany. Valahogy a király rágyött, hogy ezé’ vót az arany. Hát ő azt a jányt kereste. Igen ám, de a jánka úgye ő nem akart férjhez menni, mer’ ő az öregasszonyhoz még vissza akart menni. Hogy ő mikor keresték, a bálba’ mindenkit vizsgáltak, hát ő megszökött, oszt el akart szaladni, no de a király úgye körűzáratta a várost, vagy mi vót ottan, nem lehetett a városból kijutni.

A jánka hogy szaladt, az egy cipőcske lemaradt a lábáról. A király ezt megtalálta. No, ez az, azt mondja, akit én keresek! Minden jánt megvizsgáltak, asszont, még embereket is. Melyiknek pászol a cipő a lábára? Az lesz az ő felesége, az az a jány. De bizony itt nem vót sehol, senki. Csak oszt valahol meg vót húzódva a hamunál Hamupipőke. Viszi a király fia, hogy ez az ő cipője, mer’ más cipője, a párja meg a

lábán van. Így vót a lakodalom. Az egész országot lagziba hítták. Ettek-
ittak, mulattak, követem szépen, faggyút szartak, avval világítottak.
Még most is ég a lámpa, ha el nem aludt.